

תת"ע 4155/02/20 - מר יעקב בוזגלו נגד מדינת ישראל, באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 4155-02-20 מדינת ישראל נ' בוזגלו
תיק חיצוני: 10154837214

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מבקש/נאשם מר יעקב בוזגלו
נגד מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה
משיבה/מאשימה

החלטה בבקשת הנאשם לפסיקת הוצאות

כללי

1. לפני עתירת הנאשם לתשלום הוצאות לאחר שכתב האישום שהוגש כנגדו תוקן במסגרת הסדר טעון מעבירה של בטלפון שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לעבירה של אי החזקת הגה בשתי ידיים לפי תקנה 28א לתקנות התעבורה.

עיקר טענות הנאשם

2. לטענת הנאשם, הוא התייצב לדיון הוכחות ומשלא התייצב עד התביעה, הגיע להסדר טעון ובהתאם ביקש לשלם לו הוצאות עבור הפסד יום עבודה ונסיעות.

עיקר טענות המאשימה

3. המאשימה טענה, שיש לדחות את הבקשה על הסף, וכי הסדר הטיעון הוצע לנאשם בין היתר בשל העובדה שהשוטר לא התייצב לדיון.

דיון והכרעה

4. סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן: "**משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו...בסכום שייראה לבית המשפט...**" (ההדגשות שלי ג.ק.).

ברע"פ 4121/09, שגיא נ' מדינת ישראל נקבע בהקשר זה כי: "**מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות**

עמוד 1

שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדין לזכות בפיצוי. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם, ואילו השנייה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט רשאי לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו... סעיף זה הוא אתר של איזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק. לציבור בכללותו יש אינטרס משמעותי כי גורמי אכיפת החוק יעשו את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינת חוק".

בית המשפט העליון קבע כי : "העילה "לא היה יסוד להאשמה" היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר. הטוען לקיומה של עילה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין ולא די בחוסר סבירות סתם ... גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני" (ההדגשות שלי ג'ק).

עוד נקבע בעניין שגיא : "בסיכומי של דבר, חשוב לחזור ולהדגיש כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט "רשאי" לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשאי איננה בגדר סרח עודף מילולי מיותר, היא באה לסייג ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרי סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחרים על הבכורה, ולמתן הפיצוי יכולות להיות השלכות רוחב שיש להביא בכלל חשבון".

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה, לפיה עניינו של הנאשם אינו נופל בגדר אחת העילות הנ"ל, ואין מקום לפסוק לו כל הוצאות.

האם היה יסוד להאשמת הנאשם ו/או האם המאשימה התרשלה בהגשת כתב האישום

6. יודגש, כי כתב האישום לא בוטל והנאשם לא זוכה, אלא הורשע בעבירה "קרובה" לעבירה המקורית, והנאשם מצדו לא העלה כל טענה, לפיה לא היה כל יסוד לאשמה.

7. בהתאם, אני סבור שלא נפל פגם בעצם הגשת כתב האישום, וכלל אינני משוכנע שמיצוי ההליך עד תומו, לא היה מסתיים בהרשעתו של הנאשם בעבירה המקורית.

האם מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות

8. לטעמי לא מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות לנאשם.

9. כאמור לעיל, מדובר בעבירה קלה, שהקנס בצידה הינו 1000 ₪ ו-8 נקודות חובה, אשר הומרה לעבירה חמורה פחות שאין בצדה נקודות חובה. הנאשם בחר להישפט וזו זכותו כמובן, אך עתירתו לתשלום הוצאותיו צריכה להיבחן בראי הפסיקה הנוגעת לעבירות מסוג ברירת משפט, על כל המשתמע מכך.

בהקשר זה יודגש, שחריגים המקרים בהם קיימת הצדקה להטלת הוצאות, כאשר מדובר בעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט, שאז ההליך המשפטי אינו נכפה על הנאשם, והוא זה שיוזם אותו. בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל, נקבע בהקשר זה כי: "הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפטו: אם יזכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס"

10. הנאשם התייצב ל-שני דיונים (דיון הקראה ודיון הוכחות), אך אין בכך כדי להוות נסיבה חריגה או מיוחדות המצדיקה הטלת הוצאות. אמנם עד התביעה לא התייצב לדיון ההוכחות, והדבר תרם לסיום התיק בהסדר טעון, אך גם אם היה מתייצב והיה מתקיים דיון הוכחות, לא היה בכך כדי להבטיח את "זיכוי" של הנאשם.

אוסף ואצין, שגם אם הנאשם היה מזוכה בסופו של יום, לא היה בכך כדי להצדיק בהכרח פסיקת הוצאות לטובתו בעבירה מסוג ברירת משפט.

11. בנסיבות אלו, עניינו של הנאשם אינו בא בגדר אותם מקרים המצדיקים פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה קלות מסוג ברירת משפט.

12. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, א' תמוז תש"פ, 23 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

